

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobkyně: **S. K. Z.**, nar. X,
státní příslušností Indonéska republika

zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1, č. osv. ČAK 12373

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2021 č. j. CPR-14429-3/ČJ-2021-930310-V249

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 28. 1. 2022, se žalobkyně domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2021 č. j. CPR-14429-3/ČJ-2021-930310-V249 (dále též jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 15. 4. 2021 č.j. KRPA-46815-39/ČJ-2020-000022-50, kterým byla žalobkyni uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie podle ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

II. Podstatný obsah žaloby

2. Zhruba polovinu podání žalobkyně tvoří odůvodnění návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby, kterému zdejší soud vyhověl usnesením ze dne 2. března 2022 č.j. 20 A 6/2022-38.
3. V samotné žalobě pak předně namítla, že žalovaný postupoval v rozporu s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, když nedostatečně posoudil přiměřenost zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, čímž rovněž porušil zásady správního řízení uvedené v ust. § 2 odst. 1 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správního řád“) a tím zatížil napadené rozhodnutí nezákonností. Je sice pravda, že žalovaná a její manžel původně plánovali, že jejich syn se narodí v zemi původu, avšak z toho nelze usuzovat na to, že hodlali nadále žít odděleně. Předčasný porod na území České republiky také zásadně změnil rodinnou situaci žalobkyně, když s novorozencem nebylo možno podstoupit cestu přes polovinu světa trvající 16 hodin, což ostatně také nedoporučil žalobkyni ošetřující lékař. V důsledku této situace žalobkyně musela s manželem zřídit rodinnou domácnost v České republice, s čímž je spojena i řada výdajů na zajištění věcí potřebných k poskytování náležité péče malému dítěti. Manžel žalobkyně se pak zapojil do péče o syna, navázal s ním blízký vztah a společně s žalobkyní se nyní obává, že by tento vztah mohl být dlouhodobým odloučením manžela žalobkyně od syna narušen. Podle žalobkyně tedy nelze dojít k závěru, že žalobkyně před porodem plánovala budoucnost rodiny jiným způsobem, a proto je rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie přiměřené.
4. Žalobkyně také považuje za naprosto nepřiměřené, že je rozhodnutími správních orgánů vystavována nejistotě v době pandemie koronaviru, kdy nelze dopředu plánovat zahraniční cesty a řadu osobních rozhodnutí a nejsou ani jisté služby konzulárních úřadů, kde by si žalobkyně případně měla vyřídit svou žádost o pobytové oprávnění.
5. Žalobkyně dále uvedla, že její nelegální pobyt na území České republiky nelze v žádném případě považovat za bezpečnostní ohrožení. Odkázala přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014 č.j. 5 As 102/2013 s tím, že v její situaci je navíc zcela pochopitelné, že začala svou pobytovou situaci řešit až dva a půl měsíce po porodu. Žalovaný v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu reprezentovanou shora uvedeným rozsudkem nesprávně dovodil, že nelegální pobyt žalobkyně sám o sobě představuje narušení veřejné bezpečnosti.
6. Žalobkyně také namítla, že rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie není v zájmu jejího nezletilého syna, když naopak opuštění území České

republiky a tím pádem i rozdělení rodiny může vést k zásadní újmě na jeho vztahu s otcem, který o něj až dosud náležitě pečuje a s nímž má syn blízký vztah. Odkázala přitom v tomto směru na čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV ÚS 950/19 a sp.zn. II ÚS 2027/17 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 314/2020.

7. Žalobkyně dále uvedla, že se aktivně snaží řešit svůj pobytový status, a to konkrétně opakovanou žádostí o upuštění od osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, jakož i uplatňováním opravných prostředků proti rozhodnutí o této žádosti.
8. Žalobkyně také poukázala na svoji finanční situaci. Zdůraznila, že s ohledem na svůj pobytový státu a celodenní péči o svého syna nemůže být v České republice výdělečně činná, čímž je odkázána na finanční zajištění ze strany manžela, který je ovšem sám pod tlakem několika exekučních řízení. Případné náklady spojené s cestou do země původu by tak zbytečně a nepřiměřeně zatížily rodinný rozpočet.
9. Žalobkyně se také ohradila proti závěru žalovaného o účelovosti podání žádosti o povolení k trvalému pobytu pro syna žalobkyně, když syn měl na vydání povolení k trvalému pobytu právo a zároveň mu ošetřující lékař po jeho neplánovaném narození nedoporučil cestovat do země původu. Podání žádosti o povolení trvalého pobytu tak bylo podle žalobkyně logickým krokem, který jí nemůže být přičítán k tíži.
10. A konečně žalobkyně nesouhlasila ani s uložením povinnosti uhradit náklady správního řízení paušální částkou 1 000,- Kč, neboť její nelegální pobyt byl následkem předčasného porodu a následného špatného zdravotního stavu, což před cestou do České republiky nemohla předvídat. Žalobkyně tedy považuje za lidsky pochopitelné, že svou pobytovou situaci začala řešit až po uplynutí určité doby.
11. S ohledem na shora uvedené žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně uvedl, že s žalobními námitkami nesouhlasí a plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelně uvedl důvody, pro které shledal naplnění znaků skutkové podstaty ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
13. K námitkám žalobkyně pak uvedl, že pandemická situace se v současné době již uklidňuje a významně přibývá možností cestování. Proto nevidí důvod předpokládat znemožnění opětovného příjezdu žalobkyně do České republiky. Navíc podávání žádostí o krátkodobá i dlouhodobá víza na velvyslanectví České republiky v Jakartě není nijak omezeno. Obava z ohrožení pobytového statusu syna žalobkyně je tak bezpředmětná. Pokud jde o finanční situaci žalobkyně, upozornil žalovaný také na možnost využití institutu dobrovolného návratu. K namítanému dlouhému letu žalovaný uznal, že jde pro malé dítě o náročnou záležitost, avšak nikterak neobvyklou. Jde o zdravé dítě bez konkrétního zdravotního omezení, pročez by let s matkou mělo zvládnout.
14. Žalovaný rovněž upozornil na možnost dosažení důvodnosti aplikace čl. 5 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a

postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, pro nepřiměřenost zásahu rozhodnutí o povinnosti opustit území do jejich soukromého a rodinného života prostřednictvím další legalizace pobytu cizinců na území České republiky z důvodu využití všech opravných prostředků v rámci správního či soudního řízení.

15. Žalovaný tedy setrval na zákonnosti napadeného rozhodnutí s tím, že ve svém postupu a závěrech neshledal žádné pochybení, a proto navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

16. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným ohledně napadeného rozhodnutí vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
17. Dne 7. 2. 2020 se žalobkyně dostavila na pracoviště správního orgánu I. stupně, který kontrolou platného cestovního dokladu žalobkyně zjistil, že tato není držitelem platného víza nebo povolení k pobytu, jež by ji opravňovalo k pobytu na území České republiky. Poslední vízum opravňující žalobkyni k pobytu na území České republiky bylo vydáno dne 22. 8. 2019 Velvyslanectvím České republiky v Jakartě s platností od 28. 8. 2019 do 10. 12. 2019 s možností jednoho vstupu na dobu pobytu 90 dní. Z otisku vstupního razítka do schengenského prostoru vyznačeného v cestovním dokladu žalobkyně se podává, že do schengenského prostoru vstoupila již dne 5. 9. 2019 přes hraniční přechod letiště Frankfurt nad Mohanem, pročež od 4. 12. 2019 pobývá na území České republiky neoprávněně.
18. Dne 7. března 2020 bylo proto zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobkyně. Do protokolu o výsledku žalobkyně v procesním postavení účastníka správního řízení za účasti tlumočnice jazyka indonéského, sdělila, že do České republiky přicestovala v září 2019 letecky přes Německo za účelem návštěvy manžela, se kterým byla v tu dobu těhotná. Termín porodu měla stanoven na začátek prosince 2019 a do této doby měla platné vízum. S manželem se poznala v Indonésii, kde se také vzali a kde žije v domě jeho rodičů. Manžel jezdí pravidelně domů do Indonésie a zase zpět do České republiky, kde pracuje. Žalobkyně jela manžela v září 2019 navštívit a předčasně zde porodila s tím, že původně měla v plánu porod v Indonésii, avšak předčasně porodila již dne X, neboť se u žalobkyně vyskytla X a lékaři jí proto vyvolali předčasný porod. Lékaři žalobkyni poté nedoporučili cestovat po dobu 6 měsíců od porodu. Nyní proto pobývá u manžela na adrese X. Požádala neúspěšně o povolení k dlouhodobému pobytu a nyní se dostavila, aby aktivně svoji pobytovou situaci řešila. Chce žít společně s manželem a synem v České republice. Žádné jiné vazby k České republice nemá. V zemi původu již nemá rodiče. Má tam dva bratry a čtyři sestry. Kdyby bylo nejhuř, mohla by se vrátit do domu rodičů manžela, kde bydlel před vycestováním do České republiky. Ke svému zdravotnímu stavu uvedla, že se kromě doléčení X a poporodních stavů s ničím neléčí ani neužívá žádné léky. V zemi původu jí nic nehrozí a jedinou překážkou ve vycestování je její manžel, který v České republice pobývá a pracuje 17 let.
19. Z rodného listu vydaného Úřadem městské části Praha 5 dne 18. 12. 2019 se podává narození syna žalobkyně dne X ve Fakultní nemocnici v Motole. Z lékařské zprávy ze dne 5. 11. 2019 vydané společností Gynekologie Dobřichovice s.r.o. se podává doporučení gynekologa sledovat dítě žalobkyně po dobu 6 měsíců od porodu a v téže době se také vyvarovat cestování.

20. Dne 29. února 2020 správní orgán prvního stupně překvalifikoval správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobkyně na řízení o uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie ve smyslu ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyni o tom řádně vyrozuměl a současně ji vyrozuměl o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu.
21. Dne 2. 6. 2020 pak vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí, jímž uložil žalobkyni povinnost opustit území členských států Evropské unie se stanovením doby k opuštění území České republiky do 50 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. K odvolání žalobkyně bylo toto rozhodnutí žalovaným zrušení a věc vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí, a to pro absenci posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.
22. Nato správní orgán I. stupně opětovně řádně vyrozuměl žalobkyni o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Po doručení písemného vyjádření žalobkyně pak správní orgán prvního stupně vydal dne 15. 4. 2021 pod č.j. KRPA-46815-39/ČJ-2020-000022-50 rozhodnutí, kterým byla žalobkyni uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie podle ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to do 50 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. K odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí pak žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal obě napadená rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Ve věci bylo rozhodnuto po jejím projednání, k němuž soud na návrh žalobkyně nařídil jednání.
24. Napadené rozhodnutí pak soud přezkoumal, neboť žalobce se může v souladu se zákonem domáhat přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo rozhodováno o jejích právech a povinnostech. V takto vymezeném rozsahu pak na základě žalobních bodů, kterým je vázán, přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo.
25. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
26. Podle ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona *rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie police vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.*
27. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona *o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*

28. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
29. V případě žalobkyně není pochyb o tom, že tato není oprávněna pobývat na území České republiky. Zároveň je třeba souhlasit se závěry správních orgánů v tom směru, že u žalobkyně nebyly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění, čímž také vyhověly požadavku samotné žalobkyně formulovanému kupř. v jejím písemném podání ze dne 19. 2. 2020. Posuzovanou otázkou tedy zůstává prakticky to, zda se správní orgány dostatečně vypořádaly s možným nepřiměřeným zásahem rozhodnutí o povinnosti opustit území do soukromého a rodinného života žalobkyně.
30. Rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců nelze vydat, jestliže by jím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2017 č. j. 7 Azs 24/2017–29, v němž konstatoval, že „i v případě vydání rozhodnutí o ukončení pobytu cizince podle § 50a odst. 3 písm. c) [pozn. soudu – nyní § 50a odst. 2 písm. b)] zákona o pobytu cizinců je třeba posuzovat přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí podle § 174a téhož zákona. Daná sféra je pod ochranou základního práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců transponuje do vnitrostátní úpravy čl. 6 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Její čl. 5 ukládá členským státům povinnost náležitě při jejím provádění zohlednit a) nejvlastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržet zásadu nenavracení“.
31. Nejvyšší správní soud však ve svém rozhodnutí ze dne 16. 5. 2017 č. j. 6 Azs 11/2017-27 uvádí, že „práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy však nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Judikatura ESLP v této souvislosti zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Üner proti Nizozemsku, č. 46410/99, § 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, § 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou 6 Azs 11/2017 veřejného pořádku. (obdobně viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS).“

32. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že se oba správní orgány vypořádaly s posuzováním zásahu rozhodnutí o povinnosti žalobkyně opustit území členských států Evropské unie do jejího rodinného nebo soukromého života dostatečně a správně, protože jejich rozhodnutí nelze označit za nezákonná; správní orgány rovněž v dostatečném rozsahu zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak jim ukládá § 3 správního řádu. Žalovaný poukázal v odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné na to, že podle původní představy žalobkyně a jejího manžela by se žalobkyně před plánovaným porodem vrátila do země původu a syn žalobkyně by se tak narodil v zemi původu žalobkyně s tím, že manžel žalobkyně by dál žil odděleně na území České republiky, popř. by si žalobkyně se synem následně požádali o povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny. Zdejší soud pak souhlasí se závěrem žalovaného, že počítali-li žalobkyně s manželem již s takovým záměrem ještě před příjezdem žalobkyně do České republiky, nelze rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie hodnotit jako nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně a celé její rodiny. Žalovaný se rovněž správně vypořádal s namítaným rozporom rozhodnutí o povinnosti žalobkyně opustit území členských států Evropské unie s čl. 3 či 9 Úmluvy o právech dítěte a dospěl ke správnému závěru v tom, že Úmluva o právech dítěte nijak principiálně nebrání stavu, kdy dítě žije v jiném státě než jeho rodič. Jejím smyslem je zabezpečení pravidelného styku rodiče s dítětem, přičemž ze správního spisu nijak nevyplývá, že by tento měl být v případě vycestování žalobkyně i se synem do země původu, nějak ohrožen, když manžel žalobkyně ještě před jejím vycestováním do České republiky v zemi původu pravidelně navštěvoval. Správní orgány nikterak nezpochybnilo to, že manžel a syn žalobkyně žijí na území České republiky a mají zde povolen pobyt, což je zřejmé již z toho, že přistoupily k vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území coby mírnějším opatření než je přijetí rozhodnutí o správním vyhoštění a v případě neoprávněně pobývajícího cizince vůbec nejmírnějším opatření, které lze za dané situace přijmout.
33. K poukazu žalobkyně na čl. 8 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod a v té souvislosti k její námitce rozporu argumentace žalovaného s judikaturou, když měl dovodit, že nelegální pobyt žalobkyně sám o sobě představuje narušení veřejné bezpečnosti, zdejší soud uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí k takovému závěru nedospěl. V této souvislosti toliko uzavřel, že dodržování podmínek pobytu cizinců na území České republiky je v zájmu veřejné bezpečnosti (srov. str. 6 napadeného rozhodnutí), což je závěr značně odlišný od tvrzení, že žalobkyně učinila předmětem této námítky.
34. K argumentaci žalobkyně založené na tvrzení, že se snaží aktivně svůj pobytový status řešit, zdejší soud uvádí, že je samo o sobě poněkud diskutabilní hodnotit v žalobě uvedené kroky žalobkyně jako aktivní řešení pobytové situace, nicméně v každém případě platná právní úprava neumožňuje správním orgánům (ani soudu) ponechat zjištěný nelegální pobyt žalobkyně bez odpovídající odezvy v podobě alespoň uložení povinnosti opustit pouze na základě vykázané snahy o řešení pobytového statusu.
35. Co se týče namítané finanční zátěže spojené s vycestováním do země původu lze rovněž souhlasit s žalovaným v tom směru, že již před vycestováním do České republiky žalobkyně s náklady na zpáteční cestu musela počítat, když podle původního záměru měla родit v zemi původu. Totéž platí i ohledně nákladů spojených s porodem a péčí o novorozence, které by měla jistě i v zemi původu v obdobné výši. Žalovaný také správně

poukázal na možnost požádat o úhradu nákladů spojených s dobrovolným návratem ve smyslu ust. § 123a zákona o pobytu cizinců. Proto ani tuto žalobní námitku zdejší soud neshledal důvodnou.

36. K námitce žalobkyně, že jí žalovaný přičetl k tíži podání žádosti o povolení trvalého pobytu pro jejího syna, je třeba uvést na pravou míru, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřil svůj názor na tento postup v situaci, kdy žalobkyně věděla, že sama pobytovým oprávněním nedisponuje a jeho získání pro syna nezakládá automaticky obdobný nárok žalobkyně. V příslušné části odůvodnění napadeného rozhodnutí tak žalovaný objasnil, z jakého důvodu nepřihlédl ke skutečnosti, že syn žalobkyně disponuje pobytovým oprávněním, aniž by z ní vyplývalo, že by tuto skutečnost kladl žalobkyni k tíži.
37. A co se týče uložené povinnosti nahradit náklady správního řízení ve smyslu ust. § 79 odst. 5 správního řádu, postupovaly správní orgány v souladu se zákonem, neboť bez ohledu na míru zavinění žalobkyně nepochybně porušením své právní povinnosti uložené ust. § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců předmětné správní řízení nepochybně vyvolala. Krom toho měla možnost podle ust. § 79 odst. 5 věta třetí správního řádu požádat o snížení paušální částky z důvodů zvláštního zřetele hodných, když správního spis ani z žalobních tvrzení nijak nevyplývá, zda této možnosti využila.
38. Městský soud v Praze se s hodnocením provedeným správními orgány ztotožňuje a podotýká, že rozhodnutím o povinnosti opustit území ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců žalobkyni nebyl stanoven zákaz vstupu na území členských států Evropské unie, nýbrž toliko povinnost vycestovat. Žalobkyni tak nic nebrání získání legálního pobytového oprávnění na území České republiky. Soud ze všech uvedených důvodů uzavřel, že žalobou napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně ani členů její rodiny dle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod či čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, zvláště pak, když správní orgány zvolily nejmírnější možné opatření, a to toliko rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí pak z uvedených důvodů soud nepovažuje ani za nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Zájem nad dodržováním právních předpisů České republiky tak v daném případě převáží nad právem na zachování aktuálních parametrů soukromého a rodinného života žalobkyně. Bude přitom záležet pouze na vůli a dohodě žalobkyně a její rodiny, zda budou (dočasně) realizovat svůj rodinný život v zemi původu společně, nebo zda vycestuje pouze žalobkyně se synem, který již dosáhl věku, ve kterém nejsou cesty letadlem nijak zvlášť výjimečné. Nehledě na skutečnost, že do země původu se žalobkyně může vrátit pouze na omezený čas a požádat o oprávněný pobyt na území České republiky, kam se posléze může vrátit, neboť žalobkyni nebyl uložen zákaz vstupu na území, jak by tomu bylo v případě rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobkyní naznačené možné komplikace v návaznosti na vývoj pandemie koronaviru a s ním případně spojené omezení služeb zastupitelských úřadů v České republice jsou v současné době spíše spekulativní. I když tyto komplikace nelze zcela vyloučit, jednalo by se i tak v případě jejich naplnění o záležitost dočasnou.
39. K aplikovatelnosti institutu rozhodnutí o povinnosti opustit území ve smyslu § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017 č.j. 6 Azs 11/2017-25: „*Rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců není spojeno s bezprostředním výkonem tohoto rozhodnutí,*

což je dalším znakem odlišujícím jej od rozhodnutí o správním vyhoštění. Za účelem výkonu povinnosti opustit území také nelze cizince zajistit dle zákona o pobytu cizinců. Z důvodové zprávy k novele zákona o pobytu cizinců č. 314/2015 Sb., kterou bylo uvedené ustanovení do zákona zakotveno, lze vyčíst úmysl zákonodárce stanovit povinnost opustit území v souladu s návratovou směrnicí i těm cizincům, kteří chtějí dobrovolně vycestovat a nejsou shledány důvody pro rozhodnutí o správním vyhoštění. Návratová směrnice totiž obecně ukládá povinnost rozhodnout o opuštění území v případech všech cizinců, kteří se neoprávněně nacházejí na území, kromě výjimek stanovených směrnicí.“

40. Vzhledem ke všemu shora uvedenému lze tak uzavřít, že k určitému zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, jejího manžela a syna v důsledku rozhodnutí o povinnosti opustit území nepochybně dojde, nicméně tento zásah je nutno v kontextu shora uvedeného hodnotit jako přiměřený, protože zdejší soud neshledal ani k porušení čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.

VI. Závěr a náklady řízení

41. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobkyní uplatněny, a žalobu proto zamítl
42. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 11. května 2022

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.
samosoudce